

I. WERNISCH – PÍSEŇ O NOSU

Setkání s Martinem Pluháčkem a Ivanem Wernischem bylo uskutečněno za jedním hlavním cílem – představit novou knihu této dvojice *Píseň o nosu*. Jde o ojedinělý projekt, na kterém se Ivan Wernisch podílel umělecky a Martin Pluháček editorsky, a jímž chce Wernisch pro dějiny zachránit své neúspěšné kolegy. Básník, překladatel a editor Ivan Wernisch se kromě své vlastní tvorby zabývá i hledáním *zapomenutých, opomíjených či opovrhovaných* literátů, jak uvádí v podtitulu díla a přináší tak dnešnímu čtenáři neopakovatelný zážitek ze setkání s díly, která se v učebních osnovách nevyskytují

a lze se s nimi zřídka kdy setkat. Jak Wernisch prozradil začala jeho záliba v hledání starých textů neznámých literátů již před 45 lety a svou sběratelskou a průzkumnou práci přirovnává k činnosti archeologa. A dodává, že *"literární archeologie není vědeckou disciplínou a já jsem amatér, který se především baví"*. Tuto skutečnost doložil i na olomouckém představení knihy, kde byla z výběru textů i jejich prezentace cítit hravost a zapálení pro věc.

První antologie textů *Zapadlo slunce za dnem, který nebyl* vyšla před pěti lety a stala se literární událostí. *Píseň o nosu* na ni ve své podstatě navazuje. Také jde o obsáhlou sbírku textů většinou již nežijících a neznámých autorů, jak napovídá podtitul *Zapomenutí, opomíjení a opovrhování*. Oproti prvnímu dílu, který byl vymezen daty 1850 – 1940, však pojímá delší časové období, jak je patrné z druhé části podtitulu *Z jině historie novočeské literatury (od počátků až do roku 1948)*. Věřím, že úspěch první knihy jistě zopakuje, jak lze usuzovat z reakcí publika, které si při představení několika ukázek dobře bavilo.

Z výběru nepatrného vzorku lze usoudit, že výběr textů v knize je široký a velmi různorodý. Že jsou v ní zařazeny různé žánry, básně, povídky i dramatické hry, různého rozsahu, od několika veršů po dlouhé pasáže, různé jazykové formy, např. báseň *Johnny a Mary*, kde se mísil český jazyk s anglickým, či báseň v zlodějském argotu, i různého zaměření.

Při prezentaci oba pánové působili velmi sympaticky a uvolněně a svým přednesem si velmi rychle získali zaslouženou přízeň a pozornost mladého publika. Možná úmyslně vybírali oba protagonisté spíše texty veselé, úsměvavé a vtipné, ale na žádost publika byla předvedena i vážná stránka díla. Pochmurná a smutná tečka ukázala, že Wernischovi nejde jen o pobavení se nad úrovní některých básniček historie, ale že se snaží v archívech a knihovnách hledat i práce s myšlenkou a přínosem pro dnešní literaturu. Závěr celé setkání přenesl do zcela jiné roviny, než v jakém se jeho převážná část nesla. Rozveselené obecnstvo ztichlo a se zatajeným dechem naslouchalo podmanivým slovům, která psal člověk v koncentračním táboře.

Cíl celého setkání byl tedy splněn. Kniha diváky zaujala a je možné, že si ji za zvýhodněnou cenu někteří čtenáři pořídili do své vlastní knihovny.